

Дели Неджибъ и Саадулахъ ефенди нападатъ освободената държавица Ново село. Малко по-късно, къмъ 20 май турска войска отъ София и отъ Берковица обгражда четата на Христо Ботевъ на Вратчанската планина. . . Ужасъ и плѣнъ, огънь и кръвъ. . . Българитѣ се биятъ юнашки, но както всѣкога, по-доброто орѣжие и по-голѣмата опитностъ на борцитѣ, излизатъ победители. Турското множество, силнитѣ топове, опитнитѣ въ боеветѣ турци надделѣха. Българскитѣ борци бѣха сломени. Живитѣ главатарии хванати и избесени или пратени на заточение. Десетъ хиляди души българи загинаха, осемдесетъ селища изгорѣха.

Възстанието се продължи до юли. Народътъ бѣ надвитъ, но той не свърза миръ съ мѣчителя си султанъ.

Избѣгалитѣ юнаци отидоха въ Сърбия, запишаха се доброволци и продължиха борбата съ турцитѣ.

Сръбския кралъ Миланъ презъ юни обяви война на султана. Нашитѣ доброволци до 2000 души, заедно съ руски доброволци, се наредиха подъ командата на руския генералъ Черняевъ да помагатъ на сърбитѣ и се сражаваха твърдо и самоотвержено на позицитѣ. Ала сръбската войска не можа да удържи. Турската войска въ голѣмъ брой я нападна, разби я и я подгони отъ границата къмъ Бѣлградъ.

Рускиятъ царъ се смили надъ сърбитѣ и съ една телеграма до султана му каза да спре войната и да свърже миръ. . .

Българитѣ останаха сами. Чудѣха се, що да правятъ. Изведнажъ и за тѣхъ блѣсна искра отъ надежда. Въ Европа добри хора се научиха за ста-